

ההתקפה בחברון
מותחת תקופה חדשה
וההכרעה הזולת ומתקרבת

הגדה המערבית געשה. דם זרם בענבתא. בחברון, בירושלים. ה' שינאה גברה על ההיגיון, היצרים ההרסניים על קול התכונה. כבר היו שבועות כאלה בישרי אל, בעיקבות מעשייוועה ופעור לותתקיפה שונים. אך השבוע היה שונה. הציבור כולו הרגיש שבחברון לא קרה עוד מיקרה אחד נוסף, המור ככל שיהיה. הוא חש שפעולה זו פותחת עידן חדש בעימות ההיסטורי, המגואל בדם, בין שני העמים הרואים בארץ את מולדתם.

המאורעות השכיחו כל עניין אחר. ההפגנה המרשימה של ה' אחד במאי (ראה להלן) נשכחה במהרה. כמה מן הצועדים, שנש' או עימם מכשיריירודי, שמעו עוד בשעת הצעדה את הידיעה על פתיחת הריגת הער במעגלהקסמים של סיבוב חדש במעגלהקסמים של הרג והרגינגדי. הם ידעו כי לבנות מפועלי ישראל, העושים את ה' עבודה השחורה ביותר, חיים ב' שטחים הכבושים שבהם אסור היה לחגוג את החג.

גם הידיעה על מותו של יוסף ברוז טיטו, הפרטיון הקומוניסטי שהתגרה ביוסף סטאלין וניצח, נב' לעה בסערה שפקדה את הגדה. אך השיא, מזה קרוב למאה שנים מעיב הסיכסוך הישראלי-פלסטיני על מיפעלהתחיה הציו' ני. השבוע חשו רבים, כי המאבק הגדול מתקרב לשיאו.

האופטימיסטים קיוו כי שלב זה, ככל שיהיה מלווה ביסורים ובקורבנות, יפתח סוף-סוף את הדרך לפיתרון של ממש ולהשכנת השלום בין שני העמים. הפסימיס' טים חששו כי שלב זה מוביל לשור' אה, שבה יעלו באש שני העמים כאחד.

אלה גם אלה הסכימו שהמשבר אינו יכול להימשך עוד זמן רב.

אירועים

1 במאי 1980

הדגל האדום מכריז: הממשלה מורדת בעם

בטלוויזיה של שחור-לבן, אבד סימן ההיכר העיקרי של היום. המצלמות תפסו את ההמונים, ששטפו את רחובות תל-אביב על פני קילומטרים — לפחות 150 אלף איש, אולי 200 אלף. הם גם תפסו את הסיסמות — מהן זוע' קות, מהן היתוליות.

אך הם לא תפסו את העיקר: את הצבע האדום, ששינה את פני הרחוב באלפי דגלים, מעולם לא ראתה הארץ מראה כזה.

הדגל האדום נולד בימי המהפכה הצרפתית, ב' נסיבות מיוחדות-במינון. עד אז היה זה דגל-אזהרה מל' כותי, בדומה לדגל המסמן ליום מיטען הריג במשאיות. כאשר היה המלך מכריז על אחד ממחוזותיו כעל מחוז מורד, היה מניף בו דגל אדום, כדי להודיע זאת לכל.

המהפכה הגדולה הפכה את ה' קערה על פיה. ראשיה קבעו, כי העם הוא בעלה-הסמכות במדינה, הריבון העליון. מכיוון שהמלך מרד בסמכות העם, הניפו מנהיגי המהפכה את הדגל האדום, כדי להכריז על מרדת המלך.

מאז הונף הדגל האדום במהפ' כות רבות, החל בקומונה הפאר' סאית של 1791 וכלה במהפכה ה' בולשביקית הגדולה ברוסיה. עם עליית התנועה הסוציאליסטית — הקומוניסטית והדמוקרטית — נת'

מנחם בגין בהפגנה נגד שטראוס (מאי 1963)

טמא, טמא, טמא

נראה כי ברבות הימים החל גם בגין מאמין בקיומה של "גרמניה אחרת" — בתנאי שתהיה זאת גרמניה לאומנית, ימנית-קיצונית וקרובה לדיעותיו של מנחם בגין עצמו. שלוש תכונות אלה רחוקות מאד מהלמוט שמדיט, מתחרהה של שטראוס בבחירות, הוזכה ב' הערכה רבה בעולם, באותה המי' דה שבה מעורר שטראוס פחד ר' סלידה.

בחוג ידידיה של ממשלת-ישר' אל, הכולל את שליטי דרום-אפ' ריקה, כמה רודנים מרכז-אמריק' איים ודרום-אמריקאיים, השאה הפרסי ורונלד רגן האמריקאי, יכול שטראוס, מי שהיה חבר הפלוגות הממונעות של המיפלגה הנאצית, לתפוס את המקום הראוי לו, לימי' נו של מנחם בגין עצמו.

מנחם בגין מקבל את שטראוס בלישבתו (מאי 1980)

כשר, כשר, כשר

סה את מקומה של האנטי-שמיות, מבלי שהמניעים הפסיכולוגיים השתנו. אנשי הימין הגרמני הקי' צוני, החשודים על בני-יעמם כיור' שי הנאצים, מבקשים לקבל מ' ישראל דבר שנקרא בגרמנית "תעודת פרזיל". פרזיל הוא שמה של אבקת-כביסה מפורסמת בגר' מניה.

באמצעות האהדה המופרזת ל' ישראל ביקשו אנשים כמו שט' ראוס, איל-העיתונות אקסל שפרינ' גר ודומיהם לשכך את החשדות נגדם, לפלס את דרכם אל השיל' טון בגרמניה עצמה.

המארכת המאושר, השבוע שוב הגיע פראנץ יוזף שטראוס לישראל. עכשיו הוא ראש-הממ' שלה של בוואריה, מועמד לתפקיד הקאנצלר (ראש-הממשלה), אם ינצח הימין בבחירות בסתיו ה' קרוב. ביקורו בישראל הוא חלק ממסע-הבחירות שלו.

הפעם לא הפגין מנחם בגין ב' חוצות נגדו. להיפך: ראש-הממ' שלה מנחם בגין קיבל את פני ה' אורה הנכבד בחמימות, הרעיף עליו שבחים.

במצריים! קראה אחרת. "שט' ראוס — ראוס!" ("שטראוס — החוצה!") תבעה שלישיה. בין כל הכרזות האלה נע חבר' הכנסת מנחם בגין, כמנצח על המקלה, כשהוא משמיע בעצמו צעקות מרות.

זה היה לפני 17 שנים בדיוק, ב' מאי 1963. המנהיג הימני הבווארי, שר-הביטחון בממשלתו של קונ' ראד אדנאור, ביקר בישראל, כי אורח סגן שר-הביטחון הישראלי, שימחון פרס.

נגד הביקור התקוממו רבים, ו' כראשם מיפלגות חרות, מפ"ם ו' מק"י. אכזבת כביסה. היו שהתנגדו לו פשוט מפני שהיה מנהיג גר' מני. היו שהתנגדו לו מפני שהוא סימל את הלאומנות המורשת של גרמניה, השואפת לדיכוי הח' ריות בגרמניה עצמה, לסתימת פי הכוחות המתקדמים, למסע-צלב עולמי נגד ברית-המועצות, העלול לגרום למילחמת-העולם השלישית. אחרים ראו בשטראוס נציג מעורר-סלידה של תופעה גרמנית: הפריישראליות הקיצונית, שתפ'

קבל הדגל האדום כדגל תנועת-העבודה בעולם כולו.

שידטון המיעוט. במשך שנים היה זה דגל מוצנע, כימעט מוח' רם, בישראל. השנה הוא יצא מן הגניזה, נישא שוב ברמה. הסיבה הזכירה את נסיבות לידי' תו, אף כי מניפי הדגל לא ידעו זאת. כי הפעם הונף הדגל כמחאה על מעשי ממשלתו של מנחם בגין, וההפגנה הגדולה כולה היתה תהלוכת-מחאה אנטי-ממשלתית. ה' המונים, שהניפו את הדגל, כאילו ביקשו להכריז: ממשלת-הליכוד מורדת בסמכות העם.

מכיוון שממשלה זו איבדה, על פי כל הסקרים, את הרוב בציי' כור, ושוב אינה מייצגת אלא מי' עוט, היה גם הגיון סטאטיסטי מסויים בקביעה זו.

"זה נהדר!" אולם הפגנת האחד במאי 1980 היתה יותר מ'

אשר מחאה נגד המדיניות החבר' תית-הכלכלית של הממשלה.

היתה זאת גם הפגנה רוחנית מסויימת, מושגים כמו "ערך ה' עבודה", "כבוד האדם העובד" היעלו בה על נס, לצד הדגל ה' אדום. הגיוס ההמוני של בני ה' קיבוצים והפעילים הוותיקים מ' מקומות-העבודה הביא להצגת פנים של ישראל, שכמעט נשכ' חו: פניה של ישראל יפה יותר. הרגישו בזאת דווקא התיירים האירופיים, שנודדו למקום. "זה נהדר! מעולם לא ראיתי דבר כזה!" התלהבה תיירת גרמנית מהאמבורג, הרגילה לתנועת-העבו' דה העייפה של ארצה.

יתכן שהיתה זאת הפגנה של נוסטלגיה. יתכן שהוצגו בה פניה של תנועת-עבודה, שאינה קיימת במציאות, אך כהבטחה, היא היתה שובת-לב. היא הראתה, לפחות, מה רב הפוטנציאל הטמון בתנו' עת-העבודה — שגיתן היה לנצל, אילו עמדו על במת-ההצדעה אנ' שים מסוג אחר.

הממשלה

הגרמני הרע הטוב

"שטראוס — ראוס!" צעק מנחם בגין. אבל זה היה לפני שהגיע לשידטון

"חזור לגרמניה הטמאה שלך!" זעקה כרזה אחת. "שטראוס את' ראי למוחיה-השומה הגרמניים

חוק

כהן, גרושה וזמזמלה

הדיון בנושאי מכסיקו

כבית-המישפט העליון עשוי

לקבוע את עתיד הממשלה

אם ממשלת הליכוד לא תיפול מעצמה בזמן הקרוב, עשויה נפיש' לתה לבוא מכיוון בלתי צפוי. ה' דבר יכול להיות תלוי בהחלטת' של בית-המישפט העליון.

עתירה שהגישה מרגלית כהן לבית-המישפט העליון, בשבתו כ' בית דין גבוה לצדק, באמצעות' פרקליטיה, עורכי-הדין אמנון ויזכ' רוני יוסי ברד, עשויה לערער את' סמכותם של בתי-הדין-הרבניים ל' דיון בתביעות הקשורות בנישואין אזרחיים.

אם יעתר בית-המישפט-העליון לעתירה, תהינה לכך השפעות' מרחיקות לכת לא רק לגבי מעמ' דם של הסטטוס-קוו בכל הנושאים ה' היום ההתייחסות אליהם איננה מוגדרת ואחידה, אלא גם לגבי' עתידה של הקואליציה הממשל' תית.

לפי ההסכם הקואליציוני, ש' הביא להקמתה של הממשלה ה' נוכיחת, קיימת התחייבות לשמור על הסטטוס-קוו בכל הנושאים ה' דתיים. אם יפסוק בית-המישפט-העליון לטובת מרגלית כהן, ישר' גה הסטטוס-קוו. מצב כזה עשוי להביא לפרישת הדתיים מן הממ' שלה, וכתוצאה מכך לנפילת ה' ממשלה כולה.

(המשך בעמוד 44)